

lem fra Bjerre fremsatte, som hviler paa den Opfattelse, at det er ønskeligt at naa henimod Tilstande, hvor det ikke er nødvendigt ved Statstilskud at regulere Priserne ned paa vigtige Livsforbrødsnødheder, kan ingen have noget at indvende imod. Men Spørgsmaalet er det simple: Er disse Tilstande til Stede nu? Vi ved, at Krigen ikke er sluttet med et Prisfald, men at Freden er begyndt med en Prisstigning. Vi ved, at denne Prisstigning ikke er et dansk Fænomen, men et Verdensfænomen, og den giver Nationaløkonomer i alle Lande Anledning til Overvejelser over, hvad det betyder, og hvad det vil betyde for hele Verden. Der er Nationaløkonomer, som mener, at det Prisniveau, vi efterhaanden er kommet op paa, vil blive varigt, vil fæstne sig som det, hvorunder vi maa leve; det vil sige for det danske Folks Vedkommende, at vore Penges Værdi, hvis det Prisniveau, som vi nu har, bliver det gængse, er aftaget med det halve eller lidt mere. Der er andre, som mener, at det neppe er sandsynligt, at det høje Prisniveau, som findes for Øjeblikket, helt vil bevares, fordi Tonnagens høje Pris, som er et af de særlig forstyrrende Momenter, og som staar i Forbindelse med den Mangel, som Krigen har frembragt i vor Verdensdel, og som har gjort det nødvendigt at foretage uhyre Indkøb, ikke vil være af Varighed, og at Priserne derfor nødvendigvis om nogen Tid maa falde noget. Jeg er tilbøjelig til at mene, at der er en vis Sandsynlighed for, at de sidste Nationaløkonomer har Ret. Det danske Prisniveau ligger lykkeligvis under de fleste andre Prisniveauer i Verden, i alt Fald i Europa. Hvis disse Nationaløkonomer faar Ret, er det ikke utænkeligt, at det Prisniveau, vi for en længere Tid kommer til at leve under, vil være et, som ligger imellem 50 og 100 pCt. over det før Krigen, saaledes har jeg ogsaa set Nationaløkonomer angive det.

De Foranstaltninger, vi nu træffer, kan ses i Lys af denne Opfattelse: Vil det være forstandigt nu i den sidste Overgangstid at ophøre med prisregulerende Foranstaltninger fra Statens Side, selv om de ogsaa koster betydelige Beløb, naar Undladelse deraf vil medføre en forøget Prisstigning her i Landet, hvorved den løber meget op over det Stadium, som maaske bliver det endelige, og naar det er givet, at en saadan Prisstigning nødvendigvis maa fremkalde Uro? Det ærede Medlem fra Ærøskøbing og Faaborg talte meget om, at Forholdene var ved at komme i Lave

igen, men ikke helt. Vil det ærede Medlem absolut foretage noget, som skal tjene til at bringe Forholdene ud af Lave igen, saa lad ham følge den Politik, han har anbefalet her i Dag, lad ham følge den Politik, som gaar ud paa, at vi nu lader Priserne paa de vigtigste Næringsmidler stige til det, som Produktionsomkostningerne i Øjeblikket betinger — saa vil det ærede Medlem komme til at se, at Forholdene meget hurtigt vil komme ud af Lave, at Lønstigningskrav vil komme baade fra Arbejderne og fra Statens Funktionærer, og at den Modstandskraft, som Staten under andre Omstændigheder vilde have overfor nye Krav fra Funktionærerne, vil være svækket, naar det er Staten, som selv gaar i Spidsen for at lade Priserne stige ud over det Niveau, der herskede, den Gang Lønnen blev givet. Jeg mener, at man bør gøre, hvad man formaar, for at det, Staten fornylig vedtog med Hensyn til sine Funktionærers Løn, kan blive staaende fast.

Det ærede Medlem fra Bjerre fremførte nogle enkelte Eksempler paa høje Lønninger. Saadanne enkelte Eksempler kan selvfølgelig fremdrages, men de er ikke typiske. Hvis man, hvad man med Lethed kan gøre, fremdrog Eksempler fra Skatteligningen paa, hvad en Gaardejer hist og her har tjent i disse Aar, og førte dem frem som Vidnesbyrd om, hvad Gaardejeres Indtægter er for Tiden, vilde det ærede Medlem med Rette protestere mod, at man anlagde et saadant Synspunkt paa vore Gaardejeres Fortjenester. Der er ganske vist Gaardejere, som man vil finde opført med Skatteindtægter paa 20 000 Kr., 30 000 Kr. og derover. Men det, som man maa regne med, er, at der er en betydelig Del af den danske Befolkning, hvis Indtægtsniveau ikke ligger over det, der blev nævnt af den sidste ærede Taler, og desuden er der en betydelig Del af Befolkningen, der er endnu ringere stillet. Det ærede Medlem for Ærø—Faaborg-Kredsen nævnte en Del af disse. Det forekommer mig, at hvis man virkelig interesserer sig for de Klasser, han talte om, og om hvilke han sagde, at de var saa faatallige, at de ikke kunde gøre deres Krav gældende, skulde man ikke hjælpe dem ved at søge at stille dem i en Art Fattigklasse indenfor Befolkningen, idet man erklærede, at man var villig til at give dem en særlig Almisse. Nej, saa skulde man netop stille sig paa det Standpunkt, som disse Lovforslag indtager, og som hele vor Lovgivning under Krigen